

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresident.

Interpel·lació al Consell, que contesta el conseller d'Hisenda i Model Econòmic, senyor Vicent Soler i Marco, sobre el model de gestió de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació, que formula el diputat Fernando Llopis Pascual, del Grup Parlamentari Ciudadanos (RE número 8.805, BOCV 41)

El senyor president:

Senyories, passarem a la següent interpel·lació, ara la que formula en nom del Grup Parlamentari Ciudadanos l'il·lustre diputat Fernando Llopis Pascual al conseller d'Hisenda i Model Econòmic sobre el model de gestió de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació.

(Rient) Anem a pujar-ho ja del tot, i ahí no el tocarem, perquè açò no és. Un poquet més alt? Sí.

El senyor Llopis Pascual:

Estamos discriminados los grandotes...

El senyor president:

Senyories... Que no falte mai l'humor.

Senyories, anem a escoltar en atenció la interpel·lació que substancia l'il·lustre diputat. Quan vosté vullga, senyor Llopis.

El senyor Llopis Pascual:

Moltes gràcies, senyor president.

Bueno, me gustaría iniciar mi interpelación recordando una fábula, la famosa fábula del leñador. Se podría llamar *El leñador del Botànic*, pero no he querido cambiarle el nombre, porque no es una historia mía.

Además, esta pequeña fábula me recuerda notablemente la situación actual de los medios de comunicación públicos de la Comunidad Valenciana. Y empezaba así esta historia.

Decía que un leñador muy trabajador se presentó a una oferta de empleo en un bosque, no en el Botànic, sino en un bosque y, viendo su motivación y su energía, le contrataron enseguida. El jefe le dio un hacha y le mandó a cortar árboles.

Cuando acabó el primer día, el dedicado leñador había conseguido traer dieciocho árboles, una cifra impresionante. Pero el hombre era muy trabajador y quería demostrar que podía

hacerlo todavía mejor. Y al día siguiente, salió a batir su récord.

Sin embargo, solo pudo volver con quince troncos. Conforme iban pasando los días, el leñador se esforzaba en superarse, pero pese a gastar tanta energía, cada vez volvía con menos árboles. Estaba desesperado.

Fue a hablar a su jefe y le explicó la situación: «No lo entiendo, por más que me esfuerce, cada día corto menos árboles». El hombre que le había contratado le miró y preguntó: «¿Cuánto hace que no afilas el hacha?». «¿Aflilar? No tengo tiempo para afilar. Estoy muy ocupado cortando árboles».

Ayer mismo tuvimos una reunión de la comisión del espacio audiovisual de Radiotelevisión Valenciana y se respiraba la misma sensación que tenía leñador al comprobar cómo cada día cortaba menos árboles que el día anterior.

Y es que no podemos olvidar que hace poco más de tres años se iniciaba un proceso ilusionante, cuando se aprobaba una ley que tenía como objetivo hacer efectivo el derecho de los valencianos y valencianas a tener medios de comunicación audiovisual propios.

Sin embargo, poco tiempo después, ayer mismo debatíamos la continuidad del consejo rector por los bajísimos niveles de audiencia y de ingresos por publicidad.

Ayer mismo. cosas mías. compré la entrada para la última película de *La guerra de las galaxias*, soy un vicioso de estas cosas, me costó poco más de seis euros, que es lo mismo que nos cuesta a cada persona que ve la televisión, cada día de una persona viendo la televisión valenciana.

Es lo mismo, ver la película *Star Wars* que lo que ve un televidente nuestra televisión. (*Aplaudiments*) Y evidentemente no se trata de obtener rentabilidad económica, pero sí de unos mínimos datos de interés como servicio público que nos permita justificar el modelo creado.

Estarán conmigo que ahora mismo, con el 2 % de audiencia, pues no se da esa justificación. Y más, además, con todas las cosas que comentamos aquí, de todas y cada una de las necesidades existentes en nuestra comunidad.

En cuanto a ingresos por publicidad, ni siquiera han llegado al 25 % de lo presupuestado. A usted le debería preocupar, señor Soler. Sí, menos de uno de cada cuatro de lo previsto. ¿Y saben lo que decía la ley si se daban unas cifras tan nefastas? Que el consejo debería haber cesado.

Deberían de haberse ido ellos antes, pero bueno, si no, deberían haber cesado. Los motivos del fracaso pueden buscarse en muchos lugares, pero podríamos no descartar la posibilidad de designar como responsable de la cuestión publicitaria a un asesor socialista con escasa experiencia en estos temas. Fue responsable durante mucho tiempo.

Que vamos, señor Soler, si usted coge un acordeón, el señor Marzá las maracas y yo el ukelele, y vamos al metro, somos capaces de ganar proporcionalmente mucho más dinero (*aplaudiments*).

Y entre todo este desaliento, parece que el presidente del consejo rector va a dimitir, pero antes va a liderar el proceso de la importante, yo diría nudo gordiano, elección de la persona que ocupará la dirección de À Punt.

Un proceso de elección en cuyas bases ya públicas se cometen los mismos errores realizados en la pasada elección. Ni siquiera se esfuerzan por aprender de los errores cometidos, como unos niños pisando charcos una y otra vez.

Además, la estructura en dos sociedades ha generado problemas y desequilibrios económicos entre ambas. Tal como comentaba Peter Drucker, decía que la mejor estructura no garantizará los resultados ni el rendimiento, pero la estructura equivocada es una garantía de fracaso.

Puede ser este el caso de la estructura fijada por una ley aprobada en estas Corts, que no previó muchos de los problemas que planteaba, no sólo a nivel de gestión sino también a nivel de contabilización.

Si atendemos a todos los objetivos que se habían planteado, el de potenciar el sector audiovisual valenciano, el panorama no puede ser más desolador, sobre todo cuando se comprueba la obsesión de la dirección por mirar al norte del norte para encontrar a sus productoras de cabecera.

Y aquí estamos, a pesar de los intentos desesperados de los miembros de la comisión del Botànic de intentar minimizar los problemas y esperar que cambien los vientos adversos. Es como el leñador, que esperaba que el día siguiente fuera mejor, sin plantearse por qué ese día no había sido bueno.

En el otro lado estamos los de Ciudadanos, que a mí y en general a nosotros nos gusta más determinar qué vamos a hacer, en vez de preguntarnos qué va a pasar ustedes. Yo les digo a ustedes: vamos a hacer, vamos a plantear. Nosotros hacemos.

Por ello, tras un estudio de la ley, reuniones con expertos e interesados, determinamos que era necesario realizar un proceso de prospectiva para comprobar qué aspectos del marco de la ley pueden ser modificados y mejorar los resultados obtenidos.

En septiembre, hemos presentado una propuesta de creación de una comisión precisamente para esto. Hay aspectos fundamentales que consideramos se deben estudiar y de los cuales hoy me gustaría conocer su opinión, señor Soler, que seguro será interesante.

En primer lugar, ¿considera que debemos trabajar ya en mejorar una ley que ha demostrado ser ineficiente? ¿Considera que debemos redefinir las propuestas de las relaciones entre las dos sociedades, incluso fusionarlas?

¿Y es necesario garantizar que en la previsible incorporación de empleo público vamos a atender a los parámetros de mérito, capacidad e igualdad y no impondremos requisitos que pueden limitar el concurso a la plaza?

Recordar, para finalizar, que los valencianos y valencianas tenemos derecho a muchos servicios públicos. Quizá los medios de comunicación propios no sean uno de los esenciales, pero dado que así se acordó en la pasada legislatura,

debemos contabilizar y rentabilizar todos y cada uno de los euros que se invierten a tal efecto.

Sin embargo, parece que el hacha no está afilada y cada día los resultados son peores. Toca afilarla, señor *conseller*. Actuamos ya. Hoy mejor que mañana.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Li contestarà el conseller d'Hisenda i Model Econòmic. Té la paraula l'honorable conseller Vicent Soler.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Senyor president.

Senyories.

Senyor Llopis, en primer lloc vull destacar, vull subratllar la importància de disposar d'uns mitjans de comunicació públics i en valencià. (*Aplaudiments*)

És que crec que açò sembla que és un tema menor, i no és un tema menor.

La llei del servei públic de radiodifusió i televisió d'àmbit autonòmic diu clarament que resulta inqüestionable l'existència d'uns potents i rigorosos mitjans de comunicació audiovisual de titularitat pública, perquè són essencials per la conformació d'una opinió pública, plural i responsable, i a més són un estímul per a la participació ciutadana en els afers públics.

Poca cosa, eh? És a dir, estem parlant d'aprofundir la democràcia, la democràcia valenciana. I això era una peça clau que un partit aliat de vostés, que governava ací abans, resultava que se la va carregar. I no se la va carregar de qualsevol manera.

La mateixa llei posa l'accent que són una ferramenta de vertebració social i afirmació de la identitat i l'autonomia política de la nostra terra.

Senyoria, tots els experts en economia política estan d'acord que els mitjans de comunicació audiovisuals autonòmics i per tant de proximitat són i han de servir de motor d'un potent sector audiovisual privat i d'una indústria cultural i creativa pròpia, en este cas, la nostra.

I és per això que una de les prioritats d'este Consell era recuperar el servei públic de ràdio, de web i de televisió. Uns mitjans de comunicació moderns, basats en criteris de transparència, d'eficiència i de responsabilitat, i adaptats a les noves formes de consum de la ciutadania, que no són els de l'any 1989, quan va ser creat Canal 9.

I amb un cost per valencià, atenció, i açò és important, molt per baix d'altres comunitats autònomes. Perquè, segons el contracte programa aprovat per al període 2018-2020, la

despesa per habitant d'este mitjà és d'11 euros a l'any. No sé d'on se trau vosté les xifres que trau. Ara després parlem, eh?

Una quantitat molt per baix de la mitjana de 28 euros per habitant de la resta de radiotelevisions públiques a Espanya i dels 67 euros de les televisions europees.

I vull recordar, vull recordar-los a tots vostés, que el pressupost de Radiotelevisió Valenciana de 1995, abans que governara el Partit Popular, era de 75 milions d'euros, per a un sol canal i 600 treballadors.

Després, la gestió ruïnosa de l'antiga Canal 9 per part dels governs del Partit Popular la van convertir en un pou negre, en una cova de lladres, com els tribunals ho estan demostrant, amb un aplantilla descontrolada, perquè ningú sabia al final quanta gent treballava ja, que va acabar amb un deute de 1.300 milions d'euros.

Una gestió nefasta que va desembocar en el tancament traumàtic de Canal 9, que va executar el senyor Fabra el 2013, posant fi al que havia d'haver estat un motor de desenvolupament per a la indústria audiovisual valenciana, fins que els governs del Partit Popular el malbarataren, el saquejaren i l'enfonsaren.

Així, el govern del Botànic va assumir el repte de recuperar un mitjà de comunicació de gran avanç i de proximitat. I el dret col·lectiu al foment i difusió de la llengua i la cultura pròpies estava apartada absolutament dels mitjans de comunicació massius, absolutament. No hi havia cap. Tot estava en castellà i alguna cosa en anglés, però res en valencià.

Per tant, compromentent-se a restablir una de les senyes d'identitat cultural valencianes més importants... Supose que a vosté això li importa, el tema del valencià, que els nostres fills i els fills dels nostres fills en el segle XXI puga parlar-se el valencià, malgrat (*inintel·ligible*) ... crec que també li deu interessar com a bon valencià que és.

Bé. I ho va fer inicialment mitjançant l'aprovació de la Llei 12/2015, del 20 de desembre, que ens permetia recuperar la competència, com a servei públic de radiodifusió i televisió d'àmbit autonòmic de titularitat de la Generalitat, que el Partit Popular havia liquidat.

I després, amb l'aprovació de la Llei 6/2016, del 15 de juliol, del servei públic de radiodifusió i televisió d'àmbit autonòmic que ja he mencionat abans. Una llei, esta, la 6/2016, que es va aprovar en esta cambra parlamentària amb un ampli consens i, per cert, també amb el suport del seu grup.

Una llei que es va elaborar a partir dels treballs de la comissió parlamentària de radiotelevisió valenciana després d'escoltar els representants d'usuaris dels mitjans audiovisuals, els treballadors de Radiotelevisió Valenciana, els empresaris del sector audiovisual i de les tecnologies de la informació i la comunicació a les universitats i nombroses persones expertes en el sector.

Fruit d'eixe estudi i reflexió en comissió parlamentària, la proposició de llei que es va debatre i finalment aprovar en estes Corts va crear la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació com una entitat pública amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat per al compliment de les seues finalitats.

D'acord amb eixa llei, senyor Llopis, el 9 de febrer de 2017, el ple d'estes Corts va aprovar el mandat marc de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació i l'1 de juny del 2018 s'aprovava el contracte programa, del qual he parlat anteriorment, entre el Consell i la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació per al període 2018-2020.

Senyores, senyories, vostés ho saben, la posada en marxa dels nous mitjans públics no ha sigut gens fàcil, però la implicació i l'esforç d'este Consell ha estat sempre constant per fer-ho possible. S'arrossegava un complex procés de liquidació de l'extinta Radiotelevisió Valenciana i es va haver de renovar una gran part de l'equipament tècnic que havia quedat obsolet. I l'estructura del personal es va haver de nodrir dels corresponents processos de selecció amb bosses de treball de caràcter temporal –de caràcter temporal, senyor Llopis.

Per tant, si em pregunta per quin és el model de gestió de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació i el de la Societat Anònima de Mitjans de Comunicació, li he de dir que és el que va marcar la llei que ací se va aprovar, una proposició de llei, com no podia ser d'una altra manera. Una llei que, com ja li he dit abans, el seu grup va votar a favor.

El model de gestió, en tot cas, està subjecte a la llei que el defineix, de manera que, mentres estiga en vigor l'actual llei, les grans línies estratègiques de gestió són les marcades per la pròpia norma que el desenvolupa i, en tot cas, l'èxit o no del model és una responsabilitat compartida entre tots els grups que van donar llum verda a la creació del servei de radiodifusió pública valenciana.

No obstant això, tots els models són millorables i em consta que tant el Grup Socialista com el seu propi grup han demanat la creació de subcomissions per a avaluar el funcionament de l'estructura vigent.

Perquè sempre podem i devem millorar, senyoria. No només per superar etapes passades de saqueig i de malbaratament, sinó també perquè hi haja una gestió més eficaç i eficient dels nostres recursos. Però sense renunciar a l'esperit de la llei: informació de proximitat, veraç, rigorosa i plural; motor del sector audiovisual valencià, vertebració i afirmació de la llengua i la identitat valencianes, i sobretot, senyories, servei públic per a la ciutadania valenciana.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

El senyor il·lustre diputat Fernando Llopis acabarà de formular la interpel·lació.

Quan vosté vullga, senyor Llopis.

El senyor Llopis Pascual:

Ya, señor *president*.

Hay que ver como eres, conseller.

El primer que vaig a fer demà, només arribe ací a les Corts, vaig a demanar-li que m'envie el carnet de bon valencià, que és el que ha dit: n'hi han bons valencians i m'imagino que jo seré un valencià roïn. No sé si és perquè no parle valencià... Ho ha dit: «No, els carnets de bon valencià».

Bé, senyores, ací no n'hi han ni bons ni roïns valencians. N'hi ha bona gent; alguns parlen valencià o altres parlen pitjor... (Aplaudiments) Molts l'entendem, i molts el comprenem i molts l'entendem. I no tenim..., i tu, fixa't, senyor conseller..., o fixe's, senyor conseller, jo sempre he defés que la televisió pública tenia sentit en la Comunitat Valenciana en valencià. Evidentment, sense discriminar ningú i tractar amb respecte a tota la gent que no entén el valencià i que és tan valencià com vosté i com jo. O siga, que podem parlar valencià i podem respectar la gent que no l'entén. (Aplaudiments)

Jo he viscut en valencià. Els meus pares m'han parlat en valencià sempre i he parlat amb molta gent en valencià i en castellà, i m'ha donat el mateix. De fet, crec que parlar en valencià millor que molta gent, que crec que no aprovaria el mitjà ací. Perquè bé..., però, en fi, és el que... haurien de preguntar-se.

Una altra cosa que m'havia preocupat fins els últims 30 segons de la seua intervenció, dic: ¿on va estudiar este senyor? Dic: no sé, li van donar el títol d'economista en una tómbola –crec que és economista vosté–. Perquè dia: «No, no, és que la llei està aprovada i ja no es pot menejar». No, evidentment. Tot els processos models requerixen una anàlisi una volta després d'haver sigut implementats: anàlisi, retrospectiva, proposta de millores... I és on estem ara. És on estem ara. És a dir, se va aprovar una llei. ¿Està funcionant bé? ¡No! Pareix el *leñador*, senyor Soler. Pareix el *leñador*, que pensa que el *hacha* no està afilada. Hem de replantejar.

Una altra cosa. Que jo sàpia, només n'hi ha un grup, només n'hi ha un grup que ha presentat una proposta d'estudiar canviar la llei. Sap quin grup és? El de Ciutadans.

El PSOE ha dit que va a presentar alguna cosa. (Aplaudiments) «Que voy a hacer, que estoy pensando que algún día la haré». Però, ho ha fet? No! És la diferència. Li diuen la síndrome del 90 %. Possiblement, la nostra està presentada al 100 %; la seua, al 90 % i algun dia la presentaran. Però en fi.

Una altra cosa que estaria bé, que quan parlem d'À Punt no parlem de Canal 9. Això ja està passat. No podem viure del passat. Han de viure del futur. Els valencians i valencianes esperen de vosaltres que feu alguna cosa positiva per a ara, i no que critiqueu a la gent que possiblement ho faria mal. Però jo crec que ja està bé. Podem pensar més en futur, en demà i no en després-ahir.

Què és el que demanem mosatros? Vosté ha dit: «Eficiència». Un de cada quatre euros pressupostats de publicitat. Això és eficiència? I diuen: «No, no, és que vam començar a mitat d'any». Bé, no sé per què van començar a mitat d'any. Però, en qualsevol cas, un de cada dos no es va concedir. I ara mateix estan plantejant-se ingressos d'un milió d'euros quan mos costa 65 o 70, no? És aixina. Això és eficàcia, és l'eficiència del Botànic.

Jo crec que... –i ho he dit, més d'una cosa– crec que el que mos toca ara pensar què podem fer tots per a millorar esta llei. Perquè jo li dic, jo crec que els valencians i valencianes mereixem una televisió, uns mitjans de comunicació, no soles la televisió, que dien: «Uns mitjans del segle XXI, uns mitjans del segle XXI».

I diu la mateixa (*inintel·ligible*) ... «No, és que tenim molt personal que és del *siglo XX*». Doncs alguna cosa haurem de fer. Alguna cosa haurem de fer. I si treballem, com pareix que vosté vol treballar, com el *leñador* sense afilar el *hacha*, molt possiblement no triomfarem. I el que volem és tindre uns bons mitjans de comunicació i, a banda, que mos coste els menys diners possibles.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Llopis.

Contestarà l'honorable conseller a esta...

Té la paraula... el conseller Vicent Soler, que respondrà a esta interpel·lació.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Senyor Llopis, mai, mai de la vida –i m'he dedicat a pensar i a preocupar-me per este país– consideraria que una persona que parla en castellà no és un bon valencià. Mai de la vida! (Aplaudiments) Valencians són tots els que treballen i viuen en este país.

El que també sé que els valencians deuen estar orgullosos que eixe tresor... –tresor de tots, no només dels que parlem valencià, sinó també dels castellanoparlants– eixe tresor de la llengua pervisca pels segles dels segles, malgrat totes les contingències històriques que mos han portat a la situació subalterna a esta llengua.

Per tant, mai de la vida me sentirà dir això, mai no ho he pensat... Mai ho pensat! Jo dic que, com a bon valencià, parlar en castellà o parlar en valencià, estic convençut que li agradaria que el valencià pervisquera ací en esta terra pels segles que vénen. Segur que sí i, per tant, sé que la televisió en el segle XXI..., com els mitjans juguen un paper clau en la consolidació del valencià del futur. Perquè si no, per molt bona voluntat que li posem, anirà deteriorant-se la seua presència en els espais públics.

I si el valencià desapareix dels espais públics, desapareix. Això és molt important. No pot ser la llengua de família només. Ha de ser la llengua de la família i dels espais públics. I sobretot dels espais de les noves tecnologies, dels espais que parlen el llenguatge del segle XXI. I en això és l'únic que havia recordat en els últims 30 segons.

Mai de la vida me sentirà a mi dir una cosa, perquè no la pense, no la pense. Tot el contrari. Tinc molts bons amics valencians castellanoparlants amb els quals m'identifique

amb ells perquè consideren esta terra tant seua com meua. Per tant, per ahí, no... no me va a trobar.

Com tampoc me va a trobar, no és que siga..., en fi, sóc economista. Mire, és un defecte que u té, no? Escolta, cada u és el que és, no? Però sóc un economista que intenta ser professionalment el més correcte possible. I una de les coses que veig quan estic ací en un càrrec públic, una de les coses més importants, i ho vaig dir des que vaig prendre possessió com a conseller..., per suposat que el tema del finançament autonòmic i tot això que parlem tantes vegades ací és molt important, però tan important com això és augmentar l'eficiència i l'eficàcia en els serveis públics i en l'administració pública.

Per tant, les *spending reviews*, que és un fenomen que estem treballant ja en aspectes tan importants com la sanitat, també la volem fer arribar als mitjans de comunicació i a tots els espais de gestió en què s'utilitzen els diners del contribuent, que són sagrats. Els diners del contribuent són sagrats. No són diners de la Generalitat. No són diners de ningú de nosaltres. Són diners del contribuent. Són sagrats i s'han d'utilitzar de la millor manera possible.

Evidentment, no només servix no robar, que és molt important i previ, sinó que, a més de no robar, s'ha d'actuar conseqüentment per a utilitzar-los de la millor manera possible.

I podrem equivocar-mos, com som persones humanes, però, atenció, li recorde que la televisió valenciana, À Punt, és la que costa menys diners al contribuent valencià en relació a les altres comunitats autònomes de tota Espanya: 11 euros a l'any.

I quan parlem de problemes, jo un dia ho vaig dir, vaig dir: escolte, per què no deixem respirar una miqueta a una empresa emergent com és esta?

¿A totes les empreses emergents se'ls demana des del primer dia com si tingueren un rodatge d'anys? Home, una miqueta de contenció, sobretot quan la proposició de llei ha creat –i vosté mateix ho ha dit, i jo és que estic totalment d'acord– esta doble titularitat de responsabilitat entre la corporació i l'empresa, que ha fet –que ho estem comprovant i vostés ho varen vore ahir en la comissió– com això no acaba de rodar.

Hem de filar molt prim per a intentar millorar sobre l'experiència acumulada, però agafem l'experiència, prengam nota i millorem, que és del que és tracta, del que és tracta. Evidentment, això és el que s'ha de fer.

I, per tant, jo, què vol que li diga? La televisió va començar a mitat de l'any passat. Les primeres audiències se varen fer a partir d'octubre de l'any 2018. El primer contracte amb la Forta se va fer pràcticament enguany. Estic parlant de publicitat, eh? En definitiva, deixem-la respirar, per favor, perquè és que des del primer dia se li ha fet la vida impossible.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació a la consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica sobre la importància de la memòria històrica europea per al futur d'Europa, que formula el diputat David García Gomis, del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana (RE número 8.771, BOCV 41)

El senyor president:

Passarem al següent punt, i últim, d'esta vesprada nit, que és la interpel·lació que, en nom del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana, presenta l'il·lustre diputat David García a la consellera de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica sobre la importància de la memòria històrica europea per al futur d'Europa.

(*Remors i veus*)

Però jo crec que no podem exhibir símbols... No, no, ho estic veient.

El senyor García Gomis:

Está tachada, ¿eh?

El senyor president:

Jo li demane, senyor García, que retire...

El senyor García Gomis:

Está tachada, está tachada.

El senyor president:

Sí, sí, ho estic veient.

No, jo li demane... És que sobre eixe símbol s'han comés moltes barbaritats i atrocitats...

El senyor García Gomis:

¿Le gusta más ací?

El senyor president:

No m'agrada de cap de les maneres, senyor David García.

El senyor García Gomis:

Ah, a mi tampoc m'agrada ni el comunismo ni el nazismo. Ni que me llamen fascista...

El senyor president:

Gràcies...